

YARINLAR GÜZEL OLACAK ANNE

“Merdivenlere geldik anne” dedi çocuk, minik ellerini annesinin avuçlarında iyice sıkarak. Yaşadıkları trajedinin tüm yükü sanki minik parmaklarını eziyordu. Annesinin yüzüne bakmaya cesaret edemeden, küçük adımlarla çekiştiriyordu ellerini.

“Demek böyle bir şeymiş” dedi annesi. “demek böyle bir şeymiş” Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi çocuk. Sanki sonsuz bir sükutun kucağına bırakıvermişti kendini. Ana-oğul yavaş yavaş, kederli kederli çıktılar apartmanın 3.katına. Her merdivende ayrı ayrı gözyaşı döktüler. Nihayet kapının önüne ulaştıklarında da minik eller, annesinin üzeri kanlı çantasını karıştırıp dairenin anahtarını buldu.

“Bulabildin mi Harun?” diye sordu kadın.

“Buldum annecim” diye yanıtladı çocuk ve açtı kapıyı usulca. Önce kendi ayakkabılarını çıkardı, sonra da tıpkı küçükken annesinin ona yaptığı gibi, annesinin ayakkabılarını çıkartmasına yardımcı oldu.

“Gel annecim, evimize geldik, özlemişsindir evimizi” dedi Harun. Aynı anda da anacığı kendini hıçkırıklarla bırakıverdi yere. Şimdi ana-oğul birbirlerine sarılmışlar, kaderin kendilerine çizdiği bu çetin yolun acı ritmiyle ağlaşıyorlardı. Her şey o kazayla başlamıştı. Ah o kaza yok mu!

O kaza günü yine her zamanki gibi mutluydular. Her zamanki gibi şen... Lakin otoyolda kural ihlali yapan, aniden makas atıp önlerine çıkan o sorumsuz sürücü yüzünden bir anda kararıvermişti her şey. Önce bariyerlere bindirmişler, sonra da bir ömür boyunca unutamayacakları şekilde taklalar atıp, ezilen metallerin ve kırılan camların arasında çaresizce savrulmuşlardı. Her şey bittiğinde bir uğultuyu andıran siren seslerinin arasında yavaş yavaş kendilerini kaybetmişlerdi.

Önce Harun gelmişti kendine. Soğuk bir hastane odasında, yarı çıplak bedeniyle üşürken, titrerken bulmuştu kendini. Kendine gelir gelmez, annesini ve babasını görmek istemişti lakin bu doktor amcalar göstermiyorlardı işte kimseyi. 9 yaşındaydı Harun ve çevresinde gerçekleşenleri artık rahatlıkla anlamlandırabiliyordu. 2 gün boyunca bağırdı-çağırdı, ağladı-sızladı, yemedi-içmedi ailesini görmek için yalvardı doktor amcalarına. Çocuğun her yalvarışında doktorların yüzünde ayrı bir elem hasıl oluyor, Harun’u her gören kendi kendine “vah vah” diyip duruyordu.

Sonunda bir doktor, bir polis ve bir imam geldiler Harun’a. Sana babanı göstereceğiz dediler hüzünlü hüzünlü. Sevindi Harun. Öyle ya kavuşacaktı o her zaman gurur duyduğu babasına. Hastane içinde yürüdüler yürüdüler. Küçük adımları, refakatçilerinin temposuna ayak uydurmakta zorlanıyordu. Neredeydi acaba babası? Hastanenin üst katındaki odalardan birinde miydi? Ama hayır, adamlar gitgide daha da aşağılara iniyorlar, ilaç kokulu soğuk koridorlar geçiyorlardı. Neden sonra büyük metal bir kapının önünde durdular. Harun minik beyniyle olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Sanki bir soğuk hava deposuna girmişlerdi ve her yer metalik buzdolaplarıyla kaplıydı.

“Acaba dolaplarda ne var?” diye düşünürken, imam amca yanına yaklaşmış ve kulağına şöyle fısıldamıştı;

“Bak evladım. Allah babanı bizden daha çok seviyormuş. Onun için babanı yanına aldı. Allah’ın bir cenneti var ki dünyanın en güzel yerinden bile çok daha güzel. Baban oraya girmeye hak kazandı. O dünyanın en şanslı insanlarından. O çok güzel bir yolculuğa çıktı ve sen de onu bu yolculuğa

çıktığında göreceksin. Biz bu yolculuğa “ölüm” diyoruz. Ölüm yok olmak değildir evladım, ölüm en güzel yaşama, cennete kavuşmaktır. O yüzden sakın ağlama emi! Baban bizi görüyor şu anda ve o çok mutlu. Eğer seni ağlarken görürse onu çok üzersin. Üzmek ister misin babacığını?”

Harun mahsun gözlerle uysal uysal dinledi anlatılanları. Bu amca acaba güzel şeyler mi söylüyordu yoksa kötü şeyler mi? Babası cennet yolculuğuna çıkmıştı ama ya onu görememe düşüncesi. Kederli kederli büktü boynunu ve sadece “İstemem” diyebildi. Ardından imam efendi, metalik buzdolaplarından birinin kapısını açtı ve bir çekmeceyi kendine doğru çekti. İçeriden soğuk ve tuhaf bir koku geliyordu. Ardından beyaz bir örtüyü açıp, kısacık bir an için babasını gösterdi Harun’a. Harun baktı, baktı, baktı... O gurur duyduğu, oyunlar oynadığı, kucağından inmediği, kokusuna doyamadığı babacığına baktı. Sonra minik parmaklarını uzatıp, babasının buz gibi tenine dokunup okşadı ve yavaşça kulağına eğilip;

“Güle güle canım babam. Seni çok seviyorum” dedi. Bunu söylerken, hem kendi yanaklarından hem de onu izleyen amcalarının göz pınarlarından, billur billur göz incileri döküldü. Ardından buradan çıkıp başka bir yere götürdüler Harun’u. Bu kez hastanenin en üst katına çıkardılar ve bir odaya soktular. Görür görmez tanıdı anacığını. Her yanı yara-bere içinde ve gözleri de bandajlı bir şekilde uzanıyordu anacığı.

“Annecimmm” diye bağırarak koştu Harun. Aynı anda bu sesi duyan kadın; “Oğlummm” diye inledi yatağında ve o analık dürtüsüyle açtı kollarını.

“Babam öldü annecim, babam öldü” diyebildi sadece. Bundan sonra hıçkırıkların dozajı o kadar yükseldi ki adeta herkes bir elem denizinde boğulmak üzere olduğunu duyumsuyordu. Doktor yavaşça Harun’un yanına yaklaştı ve omzuna dokunup, bir baba şefkatiyle konuştu;

“Başın sağ olsun talihsiz yavrum. Unutma, babalar öldüğünde onun emaneti geriye kalanlardır. Şimdi babanın emanetine yani annene sahip çıkman gerek. Annen kazada gözlerini kaybetti yavrum. O, bebekliğinden beri nasıl senin gören gözün, tutan elin, yürüyen ayağın olduysa, bundan sonra sen de annenin gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olacaksın. Hiçbir akrabamız olmadığını öğrendik. Biz elimizden geldiği kadar size yardım edeceğiz ama artık annen sana emanet yavrum. Keşke kader, senin şu zayıf omuzlarına bu ağır yükü bırakmamış olsaydı.”

Evet Harunların hiç akrabası yoktu. Annesi de babası da yetiştirme yurtlarında büyümüş yetim çocuklardı. Ve şimdi hayat, çetin bir imtihanı yine onlar için hazırlıyordu. Hastanede bir süre kaldıktan sonra, annesinin gözündeki bandajlar alınmış ancak hiçbir görme emaresine rastlanmamıştı. Sonunda umut kesilince de kadını taburcu etmişlerdi ve işte şimdi evlerinde, acılarıyla başbaşıydılar.

“Her şeye baştan başlayacağız anne” dedi Harun, yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla. Bir eliyle kendi gözyaşlarını, diğeriyle de annesininkileri siliyordu. Sesindeki inanç, annesine de güç verdi.

“Evet oğlum, yeniden başlayacağız” dedi. “Şimdiye kadar hayatı sana ben öğrettim oğlum, bundan sonra da sen bana öğreteceksin.”

“Öğreteceğim anne” dedi kararlılıkla. İkisi de dikleştirdi bir anda. İnanç, damarlarına dolan kan gibiydi adeta. Evin reisinden hep duymamışlar mıydı; “hakiki inancı elde eden bir kişi kâinata meydan okuyabilir” diye.

“Önce evimiz” dedi Harun. “Tüm eşyaların yerlerini öğreteceğim sana. Sonra binamızı, sokağımızı, bilmek istediğin her şeyi... Neyi bilmek istiyorsun annecim, neyi tanımak istiyorsun?”

“Her şeyi oğlum, her şeyi... Öğret bana. Sana öğrettiğim gibi öğret, sana anlattığım gibi anlat.”

Ana-oğul başladılar çalışmaya. Görememek, engel olabilir miydi yaşamaya? Duyamamak, yürüyememek, konuşamamak... İnanç her zaman yenmemiş miydi engel bilinenleri? Nice engelli vardı ki, kolları olmadığı halde ayaklarıyla yazıyor, çiziyor, muhteşem tablolar yapıyordu. Nice engelliler vardı ki, maddi gözleri görmese de gönül gözüyle aşırıyordu zorlukları. Parmakları yardımıyla kabartma Kur'an-ı Kerim'leri okuyan, hak kelamını gönül gözüyle terennüm eden nice yiğit engelliler vardı. İşte bu yüzden pes edemezlerdi.

Harun bir öğretmen edasıyla anlatıyordu annesine; “yataktan kalkınca 5 adım sağda komodun, 7 adım solda gardırop, 10 adım ötede kapı...” Bunu yaparken de annesinin elini hiç bırakmıyordu. Zaman zaman babasızlığın acısıyla iki büklüm olsalar da cennete gönderdikleri için başarmak zorunda hissediyorlardı kendilerini.

Harun sabah kalkıp kahvaltı hazırlıyor, sonra okula gidiyor, okul dönüşünde mahallenin bakkalında çırak olarak çalışıp eve birazcık da olsa para getirmeye çalışıyordu. Zira babasından sonra kendilerine bağlanan maaş yetmiyordu onlara. Bakkaldan gelince de o yorgunlukla devam ediyordu annesinin eğitimine.

Bu böylece 2 yıl devam etti. 2 yıl sonra artık tüm engeller inanç dalgalarına kapılıp yıkılmışlardı bile. Harun'un annesi artık tüm ev işlerini yardım almadan yapabiliyor, kabartma Kur'an-ı Kerim'den ayetler okuyup eşinin ruhuna gönderiyor ve yeni başladığı bir el işi atölyesinde ekmek parasını kazanıyordu.

Aradan yıllar, yıllar geçti. Harun büyüyüp koca bir delikanlı oldu ve Türkiye'nin en iyi tıp fakültesini kazandı. Oysa çocukken hep pilot olmak istemişti. Ancak artık onun engellerle bir problemi vardı. Engelleri engellemek, babacığının ruhunu şad etmek için, göz doktoru olacaktı.

YUSUF GÜLDÜR